

Udskriftsdato: 23. december 2025

KEN nr 9789 af 15/11/1999 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse D-24-99 om revalidering - afklaringsophold på revalideringscenter - forlængelse af dagpengeperioden - dagpenge

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 700058-99

Ankestyrelsens principafgørelse D-24-99 om revalidering - afklaringsophold på revalideringscenter - forlængelse af dagpengeperioden - dagpenge

Resume:

Afgørelse af om iværksættelse af revalidering må anses for overvejende sandsynlig træffes efter en samlet konkret vurdering af sagens oplysninger.

Henvisning til en revalideringsmæssig foranstaltning betyder ikke i sig selv, at iværksættelse af revalidering må anses for overvejende sandsynlig.

Det sociale nævn kunne ikke tilsidesætte kommunens vurdering af, at revalidering ikke var overvejende sandsynlig, da henvisningen til revalideringscentret havde et afklarende formål med hensyn til, om der var grundlag for senere at iværksætte revalidering. Kommunens skøn var heller ikke ulovligt eller åbenbart urimeligt.

Den omstændighed at kommunen i relation til pensionslovgivningens regler fandt, at revalideringsmulighederne ikke var udtømt, indebar heller ikke i sig selv, at iværksættelse af revalidering måtte anses for overvejende sandsynlig.

Love:

Lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel - lovbekendtgørelse nr. 632 af 22. juli 1997 - § 22, stk. 1, nr. 1

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 540 af 21. juli 1998 - § 69

Lov om sygedagpenge - lov nr. 563 af 9. juni 2006 - § 27, stk. 1, nr. 1

Sagsfremstilling:

Sagsfremstilling: En lønmodtager stødte den 15. februar 1996 under arbejde som lastbilmekaniker hovedet mod et stykke fladjern og begyndte relativt hurtigt derefter at lide af hovedpine. Lønmodtageren sygemeldte sig fra den 19. august 1996.

Varighedsbegrænsningen for at modtage dagpenge indtrådte den 30. september 1997, men perioden blev forlænget, idet der verserede sag i Arbejdsskadestyrelsen om erstatning for tab af erhvervsevne.

Lønmodtageren havde siden sin sygemelding været i behandling hos bl.a. kiropraktor, speciallæge i neurologi, fysioterapeut, lægeuddannet akupunktør og psykoterapeut. Ifølge erklæring af 16. oktober 1997 fra en speciallæge i neurologi havde der været tale om et minimalt traume direkte mod kraniet. Der var ingen besvimelse og ingen bløddelslæsion, men lønmodtageren udviklede efterfølgende en hovedpine af spændingstype. Symptomerne havde siden bredt sig til smerter i begge ører, øresusen på begge ører, svimmelhed i forbindelse med stillingsændringer samt smerter i muskulaturen og kraftnedsættelse ved bevægelse af armen over horisontalt niveau. Symptomerne kunne dog ikke bekræftes ved den objektive undersøgelse og der var ikke tegn på svimmelhed. Der var kun moderat ømhed af muskulaturen i nakke-skulderåget.

Det konkluderedes i erklæringen, at der var et misforhold mellem de beskrevne symptomer og det minimale traume, og der var efter lægens overbevisning tale om en somatiseringstilstand, hvor den reelle kerne var en minimal spændingshovedpine, der ikke i sig selv burde være arbejdshindrende.

Lønmodtageren søgte om førtidspension den 27. maj 1998 med henvisning til, at hans livskvalitet som følge af arbejdsskaden i februar 1996 var blevet stærkt forringet. Han oplyste endvidere, at han dagligt havde stærke smerter med hovedpine, ondt i skulder og nakke, svimmelhed og manglende koncentrations- evne samt søvnforstyrrelser.

Kommunen gav i september 1998 afslag på ansøgningen om pension, idet man vurderede, at helbredstil- standen ikke varigt reducerede arbejdssevnen til invaliditetsgrænsen, og at revalideringsmulighederne ikke var udtømte.

På lønmodtagerens vegne anmodede PTU ved brev af 2. oktober 1998 kommunen om at påbegynde arbejdsprøvning, således at en evt. revalidering kunne iværksættes i henhold til lov om aktiv socialpolitik.

Kommunen fremsendte den 11. november 1998 "visitationsskema til revalideringsområdet" til amtskom- munen.

I skemaet var bl.a. oplyst, at lønmodtageren havde været forsøgt arbejdsprøvet som pedelmedhjælper i perioden 1. august til 19. november 1997, hvor han imidlertid kun var i stand til at være på arbejde 2-3 timer dagligt. Yderligere revalideringsmæssige tiltag havde ikke været mulige.

Kommunen begrundede indstillingen med, at det lange sygefravær havde bevirket at lønmodtageren var meget fokuseret på sin sygdom og på de begrænsninger denne medførte. Dette blokerede for at komme videre med revalideringsmæssige tiltag. Et afklaringsophold på revalideringscentret skulle gerne kunne vende den onde cirkel, så han i højere grad lærte at fokusere på muligheder i stedet for begrænsninger, så han kunne få mod og lyst til igen at komme på arbejdsmarkedet.

Ved afgørelse af 18. november 1998 meddelte kommunen, at man nu havde modtaget Arbejdsskadestyrel- sens afgørelse, hvorefter der var givet afslag på erstatning for tab af erhvervsevne, og at der herefter ikke længere var grundlag for at dispensere fra varighedsbegrænsningen i dagpengelovens § 22.

Lønmodtageren klagede over, at sygedagpengene var standset, og henviste bl.a. til, at der forelå aftale om, at han skulle starte på revalideringscentret som forrevalidering, og at han allerede havde været til informationsmøde.

Ved brev af 23. november 1998 uddybede kommunen begrundelsen for sin afgørelse af 18. november med, at man ikke anså det for overvejende sandsynligt, at revalidering ville blive iværksat. Det havde hidtil ikke været muligt at iværksætte revalideringsmæssige foranstaltninger, da lønmodtageren ikke havde set sig i stand til at deltage heri på grund af de helbredsmæssige forhold. Der var konkret gennemført arbejdsprøvning som pedelmedhjælper i ca. 4 måneder, hvor han kun var i stand til at deltage 2-3 timer dagligt. Opholdet på revalideringscentret betragtede kommunen ikke i sig selv som revalidering eller forrevalidering, da det alene skulle tjene til at afklare, om det var muligt/realistisk at iværksætte revalidering eller arbejdsprøvning og i så fald pege på konkrete revalideringsmuligheder.

Ved brev af 26. november 1998 henviste PTU bl.a. til, at revalidering kan være afklarende aktiviteter, jf. aktivlovens § 47, stk. 2, nr. 2, hvorfor et ophold på revalideringscentret måtte betragtes som revalidering, idet opholdet havde til formål at afklare lønmodtagerens situation.

Det sociale nævn ændrede kommunens afgørelse og pålagde kommunen at forlænge sygedagpengeudbe- talingen i medfør af dagpengelovens § 22, stk. 1, nr. 1.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at det fandtes realistisk, at revalidering på sigt kunne forventes at føre til, at lønmodtageren kunne genoptage erhvervsmæssig beskæftigelse.

Nævnet lagde vægt på, at kommunen den 14. september 1998 havde afslået ansøgning om helbreds-betinget førtidspension, blandt andet med den begrundelse, at revalideringsmulighederne ikke ansås for udtømte, samt at kommunen den 12. november 1998 havde visiteret ham til et afklaringsophold på revalideringscentret, hvilket han var motiveret for.

På denne baggrund fandt nævnet, at kommunens afgørelse om at standse udbetaling af sygedagpenge var åbenbart urimelig.

I klagen til Ankestyrelsen anførte kommunen bl.a., at kommunen ikke fandt grundlag for at forlænge dagpengeudbetalingen yderligere på revalideringsindikation, da det ud fra det hidtidige forløb ikke fandtes overvejende sandsynligt, at revalidering ville blive iværksat. Lønmodtageren var visiteret til et afklaringsforløb på et revalideringscenter. Kommunen betragtede ikke dette ophold som revalidering eller forrevalidering, da det alene havde til formål at afklare, om det var muligt/realistisk at iværksætte revalidering. Der var tale om et ophold på ca. 6-8 ugers varighed, hvor lønmodtageren ville blive vurderet i forskellige situationer af et team af socialrådgiver, læge, psykolog, fysioterapeut og ergoterapeut samt afdelingsleder. Ved afslutningen af forløbet udfærdigede revalideringscentret en rapport med en vurdering af, hvorvidt der var revalideringsmuligheder eller ej, herunder evt. anbefaling af førtidspensionsansøgning.

Da lønmodtageren ikke var under eller afventede behandling, som ud fra en lægelig bedømmelse skulle kunne genskabe arbejdsdygtigheden indenfor kortere tid, var der efter kommunens vurdering heller ikkegrundlag for yderligere forlængelse af dagpengeperioden, jf. dag pengelovens § 22, stk. 1, nr. 2.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af rækkevidden af bestemmelsen i dagpengelovens § 22, stk. 1, nr. 1, herunder om visitering til et afklaringsophold på et revaliderings center i sig selv opfyldte betingelsen om, at revalidering skal være overvejende sandsynlig.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt ikke, at det sociale nævn havde været berettiget til at pålægge kommunen at forlænge dagpengeperioden udover den 22. november 1998, jf. dagpengelovens § 22, stk. 1, nr. 1.

Begrundelsen for afgørelsen var, at det ikke efter en samlet vurdering af oplysningerne i sagen kunne anses for overvejende sandsynligt, at revalidering ville blive iværksat. Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at lønmodtageren havde været syg siden den 19. august 1996 uden at have været i stand til at deltage af betydning i revalideringsmæssige foranstaltninger, herunder arbejdsprøvning. Senest havde han under opfølgningssamtale den 10. november 1998 givet udtryk for, at han ikke følte sig i stand til at gennemføre nogen teoretisk uddannelse på grund af de helbredsmæssigeforhold, og fordi han var ordblind. Med hensyn til praktisk arbejds prøvning mente han sig højest i stand til at deltage 2 timer pr. dag.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at henvisningen til arbejdsprøvning på revalideringscentret havde et afklarende formål med hensyn til, om der var grundlag for senere at iværksætte revalidering.

Ankestyrelsen fandt, at henvisning til en revalideringsmæssig foranstaltning ikke i sig selv betød, at iværksættelse afrevalidering måtte anses for overvejende sandsynlig, jf. dag pengelovens § 22, stk. 1, nr. 1.

Den omstændighed at kommunen i relation til pensionslovgivningens regler havde fundet, at revalideringsmulighederne ikke var udtømt, indebar heller ikke i sig selv, at iværksættelse af revalidering måtte anses for overvejende sandsynlig efter dagpengelovens § 22, stk. 1, nr. 1.

Ankestyrelsen henviste endelig til § 69 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Ankestyrelsen fandt ikke, at der forelå særlige omstændigheder, da kommunens skøn hverken kunne betragtes som ulovligt eller åbenbart urimeligt.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.

Den ændrede afgørelse betød ikke, at lønmodtageren skulle tilbagebetale de dagpenge, han havde fået udbetalt som følge af nævnets afgørelse.